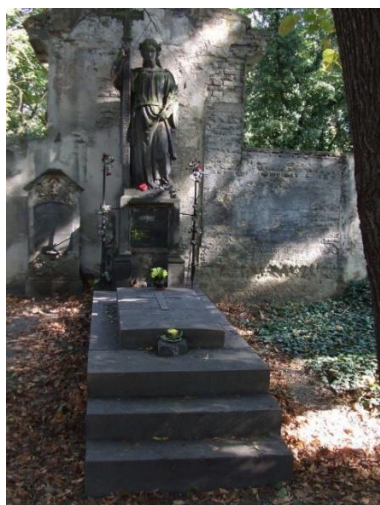

Josef Max 16. 1. 1804 – 18. 6. 1855

Emanuel Max 19. 10. 1810 – 22. 2. 1901

sochaři

Olšanské hřbitovy III, odd. 10, hrob 82

Josef Max (16. 1. 1804 – 18. 6. 1855), celým jménem Josef Calanza Max byl sochař. Narodil se v Janově u Sloupu v Čechách jako pátý syn sochaře a řezbáře Josefa Františka Maxe. Do roku 1822 se učil v otcově dílně, poté na radu otcova bývalého žáka A. Melzera odešel do Prahy, kde začal pracovat u řezbáře V. Schuhmana. V letech 1822 až 1824 studoval malbu na pražské Akademii u prof. Josefa Berglera a zároveň pracoval jako řezbář v Schuhmannově dílně. Podle dobového tisku svá díla vystavoval už roku 1826. V roce 1828 získal ocenění Akademie za hliněnou kopii sochy *Germanica*. Po studiích se ucházel o místo u V. Prachnera, to ale nezískal a tak si roku 1830 otevřel v Praze vlastní dílnu. V roce 1834 se pak oženil s dcerou řezbáře Josefa Schumanna, Annou Marií. Jeho prvními zakázkami byly 2 náhrobky v Chrastavě. Roku 1833 vytvořil *náhrobek J. Berglera*, dnes umístěný na Malostranském hřbitově. Mezi nejvýznamnější realizace pak bezesporu patří *socha Karla Velikého*, umístěná v kostele Panny Marie na Karlově, *socha Karla IV.* v parku na Karlově, *reliéfy na pomníku Přemysla Oráče ve Stradicích* a socha Iva – *Pomník českých vojáků padlých v letech 1848–1849* v Chotkově ulici, *tři sousoší* na Karlově mostě, *socha sv. Víta* pro Svatovítskou katedrálu či monumentální sochařská výzdoba *pomníku Františka I.* na Smetanově nábřeží v Praze. Řadu svých děl realizoval s bratrem Emanuele, tak jako v případě pomníku maršála Radeckého, kdy Emanuel je autorem jezdecké sochy a Josefovým dílem jsou reliéfy vojáků na mohutném podstavci.

Emanuel Max (19. 10. 1810 – 22. 2. 1901) se tak jako bratr nejprve vyučil kresbě a řezbářství v otcově dílně. Poté studoval malbu na pražské Akademii u prof. J. Berglera a sochařství ve Vídni u prof. Schallera a Kässmanna. Jeho první významnou prací byla socha *sv. Vojtěcha* z roku 1836, za kterou obdržel stipendium Klárovy nadace v Římě. V letech 1839 až 1849 pobýval v Římě, kde se zdokonaloval v práci s carrarským mramorem. Poté si otevřel v Praze vlastní kamenosochařskou a štukatérskou dílnu. Mezi jeho díla patří *busty W. A. Mozarta, J. Krompholze, A. Klára a císaře Ferdinanda I.*, *socha generála Schwarzenberga* pro Krásný Dvůr, dvě sochy na zámku Sychrov, *sousoší Piety* na Karlově mostě, dva náhrobky na Malostranském hřbitově či *sousoší sv. Cyrila a Metoděje* v Týnském chrámu. Jeho nejznámějším dílem je *jezdecká socha na monumentálním pomníku maršála Radeckého*. Za toto dílo byl roku 1858 vyznamenán *rytířským řádem císaře Františka Josefa*. Roku 1876 mu byl také udělen rytířský titul s přídomkem *von Wachstein*.

Socha *alegorie Víry* na rodinné hrobce je dílem Josefa Maxe.

foto hrobu: archiv SPH, portrét: [https://cs.wikipedia.org/wiki/Emanuel_Max#/media/Soubor:Emanuel_Max_\(1810-1901\).jpg](https://cs.wikipedia.org/wiki/Emanuel_Max#/media/Soubor:Emanuel_Max_(1810-1901).jpg)
volně podle: https://cs.wikipedia.org/wiki/Josef_Max
https://cs.wikipedia.org/wiki/Emanuel_Max

<https://nasregion.cz/emanuel-max-z-rezbarre-doutnikovych-spicek-spolutvurcem-legendarniho-pomniku-190699/>